



WIERSZ



Przyjęcie Mesjasza

Lud czekający na swego Mesjasza
 Nie zwróci oczu na dziecinę małą
 I do biednego nie zajrzy poddasza;
 Mniema, że zbawcę, którego czekało

Tyle pokoleń, ujrzy ziemia nasza
 Od razu ziemską okrytego chwałą,
 Jak na wojsk czele niewiernych rozprasza –
 Mniema, że wszystko będzie przed nim drżało.

Że nawet głowy ugną się książęce,
 Zdając mu władzę nad światem...
 Więc jeśli usłyszysz, że się narodził w stajence
 I że mędrcomie dary mu przynieśli,
 Pyta ze śmiechem: „Jak to? ten syn cieśli
 Ma rządy świata ująć w swoje ręce?”

Adam Asnyk



NABOŻEŃSTWA



22. 12. – Całonocne czuwanie – **godz. 18.00**

23. 12. – Boska Liturgia – **godz. 10.00**



Wydawca: Kaplica pw. św. męcz. archimandryty Grzegorza (Peradze),
ul. Lelechowska 5, 02-351 Warszawa

Redaktor: ks. Artur Aleksiejuk

Kontakt: ks.artur.aleksiejuk@gmail.com

Osoby pragnące wesprzeć finansowo wydawanie gazetki parafialnej proszone są o kontakt z ks. Arturem

Kaplica pw. św. męcz. archim. Grzegorza (Peradze)
w Warszawie

Biały Anioł

Nr 16 (2012)

16 grudnia 2012 r.



Święci Praojcowie



Dzisiaj wspominamy czcigodnych ojców, będących od wieków, Adama, Abla, Seta i Noego, Henocha i Enosza, Abrahama, Melchizedeka i Hioba, Izaaka i wiernego Jakuba, wołając: Całe stworzenie niech błogosławi Pana i wywyższa na wszystkie wieki.



Patriarchowie



Termin «patriarcha» powstał ze złożenia greckiego słowa *pater* «ojciec» oraz *archon* «władca», «książe». W *Septuagincie*, w Księgach Kronik (1 Krn 24, 31; 27, 22; 2 Krn 19, 8; 23, 20; 26, 12), a potem także w Wulgacie (np. 1 Krn 8, 28; Dz 7, 8; 2, 29) miało ono zastępować hebrajskie *ra'eszej ha'bot*, które określało wodza szczepu, głowę rodu. Takimi wedle ksiąg biblijnych byli ojcowie od Adama do Noego (10) i od Noego do Abrahama (10). Takimi jednak przede wszystkim byli Abraham, Izaak i Jakub ze swymi synami. Patriarchą nazwano także króla Dawida.

Po raz pierwszy w zbiorowym ujęciu patriarchowie pojawili się w apokryficznej *Czwartej Księdze Machabejskiej* (4 Mch 7, 19; 16, 25). Nazwa obejmowała Abrahama, Izaaka i Jakuba, ale później stosowano ją też do synów Jakuba, przy czym szczególne miejsce wyznaczano Józefowi.

Również Ojcowie Kościoła czcigodny tytuł patriarchy przyznawali w sposób różnicowany. W ściślejszym słowa znaczeniu patriarchami byli tylko Abraham, Izaak i Jakub. W nieco szerszym jego rozumieniu tytuł obejmował także praojców narodu hebrajskiego, a więc Józefa i jego braci – przodków dwunastu pokoleń Izraela. W najszerszym mianem patriarchy określono także dziesięciu przodków sprzed potopu. Nie zaliczano ich jednak do mężów epoki nazywanej czasami patriarchów. Warto dodać, że w rozumieniu pojęcia «patriarchowie» swoją rolę odegrał również apokryf biblijny, nazywany właśnie *Testamentem dwunastu patriarchów*.

W Prawosławiu na zbiorową część oddawaną świętym patriarchom decydujący wpływ wywarły jednak nie apokryfy, ale twórczość Ojców Kościoła. Im właśnie oraz starotestamentowym prorokom poświęcone zostało specjalne święto obchodzone w przedostatnią niedzielę przed Bożym Narodzeniem. W Kościele rzymskokatolickim kult świętych Starego Testamentu jest znacznie mniej intensywny niż w Kościele prawosławnym i nie ma specjalnego dnia poświęconego ich liturgicznej pamięci.

Analizą historyczną określenia «patriarcha» w świetle tradycji biblijnej zajmują się historycy narodu żydowskiego oraz bibliści. Do pierwszych należy także refleksja nad dalszą ewolucją pojęcia w środowiskach żydowskich po zburzeniu Jerozolimy. Natomiast historycy Kościoła i eksperci w dziedzinie prawa kanonicznego zajmują się śledzeniem kariery, jaką ten tytuł zrobił przy wyróżnianiu kilku, potem kilkunastu prastarych stolic biskupich o szczególnym znaczeniu. Jak wiadomo, najśłynniejszymi z nich był Rzym (do 1054 r.), Konstantynopol, Aleksandria, Antiochia i Jerozolima (matka wszystkich Kościołów), z którym nazwa patriarchatu związała się bardzo ściśle na całe stulecia.

Oprac. ks. Artur Aleksiejuk



Oczekiwanie



Ten dzień, o Panie, uweselił królów, kapłanów, proroków; w nim się spełniły ich proroctwa.

Dziś Panna porodziła Emmanuela w Betlejem; dziś się urzeczywistniło proroctwo Izajasza.

Dziś Ten się narodził, co w księdze ludów liczy; psalm wyśpiewany przez Dawida dziś się ziścił.

„Wzeszła gwiazda z Jakuba, powstało berło z Izraela” (Lb 24, 17); proroctwo Balaama znalazło wyjaśnienie.

Królewskie błysło światło w królewskim Efraimie, dziś się wypełniło błogosławieństwo Jakuba.

Dziś drzewo życia śmiertelnym niesie ufnosć; niejasne słowo Salomona znalazło wyjaśnienie.

Dziś Dziecię się narodziło, nazwane cudem (Iz 9, 6); bo cud to przecież, iż Bóg przyszedł jako Dziecię.

Adam złożył winę na Ewę, co wyszła z niego; dziś Ewa zmyła z Adama winę rodząc Zbawcę.

Zakwitła laska z Aarona, wydało owoc uschłe drzewo; dziś wyjaśnił się symbol w dziewiczym łonie Matki.

Ze skarbca Twego, Panie, ze skarbów Twego Pisma pozwól zaczerpnąć imiona sprawiedliwych, tęskniących za Twym przyjściem.

Ów Set, który zajął miejsce Abla, czekał na Syna, aby przez Jego śmierć stępił miecz, który Kain podniósł na stworzenie.

Noe oglądał synów Bożych, którzy byli czysti, lecz wnet stali się nieczysti; czekał na czystego Syna, by cudzołożnice stały się przez Niego czyste.

W swym miłosierdziu Sem i Jafet czekali na miłosiernego Syna, by przyszedł i uwolnił Kanaan z jarzma grzechu.

Na Niego czekał Melchizedek, wyglądał Go następca, by ujrzeć Pana kapłaństwa, jak wybieli hyzopem stworzenie.

Na Niego czekał Aaron świadom, że skoro jego laska pochłoneła węże, to i krzyż Pana pochłonie węże, który pochłonał Adama i Ewę.

Mojżesz widział, jak zawieszony wąż uzdrawiał od ukąszeń żmii; czekał na Tego, co uzdrowi ranę zadaną przez starego węża.

Kaleb niósł na żerdzi winogrono, przyszedł i czekał w nadziei, że zobaczy winorośl, której wino napełni weselem stworzenie.

Za Synem tęsknił Elias, nie widząc Go na ziemi, pomnażał swą wiarę i czystość, by wznieść się i ujrzeć Go w niebie.

Lecz kto wyliczy wszystkich sprawiedliwych, którzy wyglądali Syna? Ich liczby nie obejmą me stale usta.

św. Efreem Syryjczyk